

ADAM BLADE

YENI
SERİ!

Canavar Peşinde

AVANTİA'NIN TİLSİMİ

HAYALET AT

İSKELET

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Avantia'nın Tılsımı

Tom, sonunda babasını buldu. Fakat babası Taladon, gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış durumda. Tom'un onu kurtarabilmesi için Hayalet Canavarlarla savaşması ve parçalarına ayrılmış olan Avantia'nın Tılsımı'nı birleştirmesi gerekiyor.

Tom'un savaşacağı ikinci Hayalet Canavar, Hayalet At İskelet. Başka canlıların ruhlarıyla beslenen İskelet Tom'un atı Gümüş'ün ruhunu çalıyor. Tom ve arkadaşlarının fazla zamanları yok. Acaba İskelet'i alt edip Gümüş'ün ruhunu ve tılsımın ikinci parçasını geri alabilecekler mi?

Avantia'nın Tılsımı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ölüm-Getiren Niksa
- Mağara Trolü Raşuk
- Ay Kurdu Luna
- Kızıl Ejderha Buz-Nefes
- Hayalet Panter Uç-Kuyruk

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

ISBN 978-975-999-684-0

9 789759 996840

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2013

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE - 20
AVANTİA'NIN TİLSİMİ
HAYALET AT İSKELET**

Beast Quest
The Amulet of Avandia
EQUINUS
The Spirit Horse
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-684-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzeltili: Aslı Onat
Son okuma: Aslıhan Kuzucan
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

HAYALET AT
İSKELET

Canavar
Peşinde

AVANTİA'NIN TİLSİMİ

ADAM BLADE

Avantia

STONE
YANARDAĞ

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

YEŞİL
OVALAR

ŞEHİR

ERRİNE

DOLAMBAÇLI NEHİR

KARA ORMAN

Yasak Ülke

ÖLÜ VADI

ÖLÜ ORMAN

KORKU ORMANI

ÖLÜ DAĞLAR

Selam Hepinize, Canavarların Peşinde Koşanlar,

Sizinle hiç tanışmadık ama ben de sizin gibi Tom'un avlarını yakından izliyorum. Kim olduğumu biliyor musunuz? Canavar Ustası Taladon'u hiç duydunuz mu? Oğlum Tom'un beni ölümden beter bir kaderden kurtarması için tam zamanında geri döndüm. Kötü büyücü Malvel, benden değerli bir şey çaldı ve Tom bir avı daha tamamlamadan hayata dönmem imkânsız. İnsanların ve hayaletlerin dünyası arasında bir yerde beklemeliyim. Bir zamanlar olduğum kişi değilim ve beni eski görkemime yalnızca Tom kavuşturabilir.

Tom, babasına yardım etmek için gerekli gücü kalbinde bulabilecek mi? Bu av, en kararlı kahramanı bile yıldırabilir. Ve altı canavarı daha yenen oğlum, bunun için ağır bir bedel ödeyebilir...

Tek yapabildiğim, Tom'un bu avda başarılı ol-

masını ve bir gün eski gücüme kavuşacağımı umut etmek. Tom'a güvenip, ona iyi şanslar dileyebilecek misiniz? Oğluma güvenebileceğimi biliyorum, peki sana güvenebilir miyim? Kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Bu son avda neler olacak neler.

Hepimiz cesur olmalıyız.

Taladon

GİRİŞ

Jak, “Haydi sıra sende!” dedi arkadaşı Flint’e.

Çocuklar kasabanın kıyısında oynuyorlardı. Güneş Errinel’in üstünde batmış, sokakları gölgeler kaplamıştı. Gökyüzü koyu bir mora bürünmüştü ama havanın giderek kararması çocukların oyununu daha da eğlenceli hale getiriyordu. Flint etrafına bakındı ve Jak, çocuğun civar arazideki ağaçların arasında bir yeri işaret ederken gözlerinin parladığını gördü.

“Çiftçi Grindall’ın bahçesinden elma koparmaya cesaret edebilir misin?” dedi Flint.

“Tabii ki!” diyen Jak tahta çitin üstünden atladı ve meyve bahçesine girip en yüksek elma ağacına tırmandı. Flint’e korkmadığını gösterecekti. Huysuz Çiftçi Grindall’ın onu görürse sopayla kovalayacağı kesindi oysa.

En yüksekteki dala ulaştığında Kral Hugo’nun kraliyeti Avantia’nın sınırları boyunca uzanıp kasabaya giden yolu rahatça görebiliyordu. Krallık eski bir demir kapısı olan yüksek duvarlarla korunuyordu. Jak, bulunduğu noktanın avantajına rağmen uzakları göremiyordu. Duvarın ötesinde Yasak Ülke vardı. Jak, kimsenin oraya yaklaşmadığını biliyordu. Kasabalılar bu konu hakkında konuşmuyorlardı bile. Siyah duvarlara bakarken, aklına cesaretini kanıtlayabileceği bir oyun geldi!

Elmayı koparıp ağaçtan indi ve çitten atladı.

“Bunu sen kazandın,” dedi Flint, Jak elmayı ona atarken.

“Şimdi sıra sende,” dedi Jak. “O kadar korkutucu ki yapamayacağına bahse girerim.”

“Hiçbir şey beni korkutamaz!” diye meydan okudu ona Flint.

“Yasak Ülke'ye gitmeye cesaret edebilir misin?” diye sordu Jak. Kollarını göğsünde kavuşturdu, arkadaşının yenilgiyi kabul edeceğinden emindi. Ona vereceği cezayı düşünmeye başlamıştı bile.

Fakat Flint, tek kelime etmedi. Onun yerine, duvardaki kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Jak, Flint'in ardından koştu. Kalbi hızla çarpıyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye seslendi. “Şaka yapmıştım.”

Flint, “Bana meydan okuyana asla hayır demem,” deyip demire tutuna tutuna tırmanmaya başladı.

“O zaman ben de seninle geliyorum,” dedi Jak.

Kapı paslıydı ve tutunması oldukça zordu. Jak yine de tırmanmaya devam etti. Arkadaşının yalnız gitmesine izin veremezdi.

Çocuklar kapının dibinde oturmuş, önlerindeki manzarayı hayranlıkla izliyorlardı. Yasak Ülke göz alabildiğine griydi. Yer, kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ağaçlar ise kapkara ve yamru yumruydü.

“Korkunç!” dedi Flint hayretle.

“Her şey ölü gibi,” diye mırıldandı Jak.

Yasak Ülke’de ilerlemeye başlayarak kapının yanından uzaklaştılar. Külle kaplı yerde ayak izleri bırakıyorlardı. Jak, arkadaşının ürperdiğini gördü.

“Oyunu tamamladık,” dedi Flint. Bu tuhaf yerde sesi garip ve cansız çıkıyordu. Kapı birden çok uzaklardaymış gibi geldi. “Haydi, geri dönelim.”

Jak, başını salladı. Fakat birden ufukta bir şey fark etti. “O da ne?”

Onun gösterdiği yere bakan Flint, “Toz bulutuna benziyor,” dedi. Birden yüzü endişeyle gerildi ve ayaklarına baktı. “Sen de hissediyor musun?”

Jak, hissedebiliyordu. Ayaklarının altındaki gri zemin titreyip bacaklarını sarsıyordu.

“Bir şey geliyor,” diye fısıldadı. Toz bulutu yaklaşırken çocuklar oldukları yerde kalakalmışlardı. Yerden gelen titreşimler giderek güçleniyordu.

Flint, uzağa doğru bakarak bağırdı. “Bu bir at! Hem de çok büyük!”

Jak da o yöne baktı. Arkadaşı haklıydı. Atın toynaklarına bakınca, titreşimleri onların yarattığını düşündü. Ardından eyerde bir adamın oturduğunu fark etti. “Acaba kim?” dedi at yaklaşırken. “Hayır, bekle...” Dehşeti artmıştı, çünkü adamın gövdesinin ata bitişik olduğunu fark etmişti. Yarısı at yarısı insan olan bir canavar

gibiydi. Ama canavar diye bir şey yoktu, öyle değil mi? Bunlar sadece Jak'ın kardeşini korkutmak için anlattığı, uydurulmuş hikâyelerdi.

Canavar birden şeffaflaştı ve Jak'ın ağzı, şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

“İçinden arkasını görebiliyorum,” diyen Flint yutkundu. “Bu bir hayalet... ve bize doğru geliyor...”

Jak ve Flint, kapıya doğru koştular. Koşarken, yerden bolca gri toz kaldırıyorlardı. Canavar, onlara giderek yaklaşıyordu ama çocuklar da hızlı koşuculardı. Jak rahatlayarak, *başaracağız*, diye düşündü. Fakat tam duvara ulaştıklarında Flint'in ayağı kaydı ve çocuk, tozların arasına gömüldü.

Jak, hemen onu ayağa kaldırdı ama tepelerinden korkunç bir kükreme yükseldi. Arkadaşlar yukarı baktılar. Tepelerinde dikilen Canavar şaha kalkmış, ön toynaklarıyla onları ezmeye hazırlanıyordu. Jak, Canavar'a bakınca iskelete benzeyen yüzünde keyif ve neşe dolu bir ifade gördü.

Çocuklar korkudan felç geçirmiş gibiydiler. Canavar onlara doğru eğilince korkuyla bağırdılar. Jak, buz gibi bir hissin tüm bedenini sardığını hissetti ve Canavarın tekrar hayalete dönüştüğünü gördü. At, bir şekilde onun içinden geçmişti. Jak'ın yüzünden umutsuzca gözyaşları süzülüyordu. Bir şeyler canını yakıyor gibiydi. Flint'e bakmaya çalıştı. Arkadaşının yüzü soluk ve ifadesizdi.

Jak, başlarına ne geldiğini anlamıştı. Canavarlar gerçektir. Ve bu Canavar, onların yaşam enerjisini almıştı...

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR TEHLİKE

Tom, yanında Elenna ile madenlerde yol almaya başladı. Karşından gün ışığının geldiğini görebiliyordu. Malvel'in korkunç Hayalet Canavarlarından Ölüm Getiren Niksa'yı öldürdükten sonra şekil değiştiriciye ait anıları ve karanlığı geride bıraktığına memnundu.

“Yakında buradan ayrılmış oluruz,” dedi Elenna. Belindeki halatı sıkılaştırdı. “Ne kadar çabuk olursak o kadar iyi.”

“Çok zorlu bir görevdi,” dedi Tom. “Ama sonunda kazandık.”

“Babanın tılsımının ilk parçasını almış olduk,” dedi Elenna gülümseyerek. “Beş parçaya daha ulaşmamız gerektiğini biliyorum ama yine de iyi bir başlangıç yaptık.”

“Babam karşımızda belirdiğinde şimdiden daha güçlü görünüyordu, öyle değil mi?” diye sordu Tom hevesle.

Elenna, başını evet anlamında salladı.

Tom, birden içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Babasını hiç tanımadan büyümüştü. Taladon'un ölü mü diri mi olduğundan bile haberi yokken, iki gün önce onunla yüz yüze gelmişti. Babasının gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış bir hayalet olduğunu öğrenmişti. Buna Malvel'in kötü büyüü neden olmuştu ve Taladon'un yeniden canlanması için Avantia Tılsımı'nın altı parçasını bulup bir araya getirmek gerekiyordu. Bu, Tom'un göreviydi ve bunu başarması oldukça zordu, çünkü tılsımın her bir parçası, Malvel'in Hayalet Canavarlarından biri tarafından korunuyordu.

Tom, tılsımın boynundaki deri ipten sarkan ilk parçasına dokundu. Taladon, ikinci parçanın Hayalet At İskelet tarafından korunduğunu söylemişti.

“Babam, İskelet’in tehlikeli bir düşman olduğunu söyledi,” dedi Tom. “Ama bize engel olmasına izin vermeyeceğiz.”

“Hayır, asla,” dedi Elenna kararlılıkla. “Bak, sonunda madenden çıkıyoruz!” Tünelden koşarak dışarı çıktılar.

Gün ışığına çıkar çıkmaz, onları dostça bir kışneme ve mutlu bir havlama karşıladı. Tom’un atı Fırtına ve Elenna’nın kurdu Gümüş, yanlarına geldiler.

“Sabırla beklediğiniz için teşekkürler,” dedi Tom Fırtına’ya ve atın parlak siyah boynunu okşadı.

“Bizi gördüklerine sevindiler bence!” diyen Elenna gülüyordu. Gümüş, kızın etrafında sıçrayarak daireler çiziyor, heyecanla havlıyordu.

“Artık ekip tamamlandığına göre gelecek maceraya atılabiliriz,” dedi Tom. Elini kaldırarak “Harita!” diye seslendi.

Karşılardaki hava titreşti ve Aduro'nun Tom'a verdiği harita belir-di. Hayalet Canavarlarla savaşacaklardı, bu nedenle harita da hayaletti. Havada süzülerek onlara tozlu ve gri Yasak Ülke'yi göster-di.

“İşte buradayız,” dedi Elenna, haritadaki kayalıklı dağı işaret ederek.

“Ve izlememiz gereken yol da bu!” dedi Tom. Haritanın üstünde ağaçlara doğru giden parlak bir yol belirmişti. Ağaçların oluşturduğu orman, karanlık ve tekinsiz görünüyordu. Tom, İskelet'in ağaçların arasında bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Babasının ona verdiği pusulanın pirinç kapağını açtı. Pusulanın altına “Oğluma” notu düşülmüşü. Bu yazı, Tom'un kalbini ısıtıyordu. Elindeki pusulayla doğruya doğru döndü ve yolu işaret etti. “Önümüzde uzun bir yol var,” dedi. “Atla gidersek

daha hızlı varırız.” Fırtına'nın sırtına atladı ve elini uzatıp Elenna'yı çekti.

“Yeni bir maceranın başlangıcı!” diye bağırdı Elenna ve Tom'un arkasına yerleşti. Sesi heyecanlı geliyordu ama Tom, onun da kendisi kadar korktuğunun farkındaydı. İki arkadaş, maceraları boyunca birçok korkunç Canavarla karşılaşmışlardı.

Bu kez onları nasıl bir korkunç yaratık bekliyordu acaba?

İKİNCİ BÖLÜM ÖLÜ TOPRAKLARDA

“Acaba İskelet neye benziyor?” diye sordu Elenna yolda. Gümüş, hevesle onları takip ediyordu. Madenden uzaklaşalı epey olmuştu ama arazi hâlâ dümdüz ve griydi.

“İskelet, Ölüm Getiren Niksa’dan daha kötü olamaz,” dedi Tom. “O, karşılaştığımız en korkunç Canavarlardan biriydi.”

Önlerinde uzanan araziye baktı. Tom, iyi

Canavar Alev Kuşu Epos'u Malvel'in pençelerinden kurtarıırken ona keskin görüş gücü veren altın bir miğfer kazanmıştı. Miğfer artık onda değildi ama hâlâ keskin görüş yeteneğine sahipti.

Ufukta ormandan eser yoktu, önlerinde yalnızca üzerinde tek tük ağaçların bulunduğu gri bir arazi uzanıyordu.

“Ne sevimsiz bir yer,” dedi Elenna. “Gün ışığı bile ısıtmıyor burayı.”

Tom, başını kaldırdı. Gökyüzü açıktı ama güneş ışığı soğuk ve cansızdı. Hava, bir şey bayatlamış ya da küflenmiş gibi ağırlaşmıştı.

“Hiç bu kadar ıssız bir yere gelmemiştik,” dedi. “Gorgonia korkunçtu ama burası öylesine... boş ki.”

“Yalnızca toz var,” dedi Elenna. “Zavallı Gümüş'ün üstü başı toz oldu.” Eğilip kurdu okşadı. “Kusura bakma oğlum. Keşke sen de yanımıza gelebilseydin ama Fırtına'nın sırtında yer yok.”

Gümüş hapşırıldı ve etrafındaki gri tozları savurarak silkindi.

Yollarına devam ettiler.

“Ağaçların tepelerini görebiliyorum!” dedi Tom birdenbire. Fırtına'nın dizginlerine asıldı ve gözlerini ufka dikti. “Orman, önümüzde olmalı.”

“Nihayet!” dedi Elenna.

Tom, Fırtına'yı bacaklarıyla dürterek hızlanmasını sağladı ve at dörtnala ileri fırladı. Gümüş de hemen arkalarından koşuyordu.

Fakat ormana yaklaştıklarında Fırtına yavaşladı ve Gümüş de durdu. Tom, Fırtına'yı hızlandırmaya çalışıyordu ama at endişeyle birkaç adım atıp duruyor, endişeyle sağına soluna bakıyordu. Tom, Elenna'nın, beline daha sıkı sarıldığını hissetti. O da endişeliydi. Tom, elini kılıcına attı. Güçlü olması gerektiğini biliyordu. Onları bekleyen bir Canavar vardı ve ne zaman

ortaya çıkacağı belli değildi. İskelet, ağaçların
ardında mı gizleniyordu?

O anda Tom'un kafasından geçen soruya cevap
verircesine tiz bir çığlık yükseldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYALET CANAVARIN PEŞİNDE

Fırtına, korkunç kükremeyi duyunca şaha kalkıp ön ayaklarıyla havayı dövdü. Tom ile Elenna dehşete düşmüş, yere yuvarlanmamak için eyere sıkıca tutunmuşlardı.

Tom, atın sırtından aşağı atladı. Elenna'ya "Sıkı tutun!" diye seslendi. "Onu sakinleştirmeye çalışacağım." Toynak darbelerinden kaçınmaya çalışarak Fırtına'nın dizginlerini yakaladı ve sımsıkı tuttu.

Atın burun delikleri, korku ve heyecandan genişlemişti. Tom, bütün gücüyle atı sakinleştirmeye çalıştı ve Elenna'nın eyere zar zor tutunduğunu gördü. Fırtına'nın başını tutup yumuşak bir sesle onunla konuşunca, at sakinleşmeye başladı. Elenna atın sırtından indi, oldukça şaşkındı.

"Teşekkürler Tom," dedi. Gümüş, Elenna'nın beline doğru zıplıyordu. Hafifçe hırlayarak kızın ayaklarının önüne çömeldi.

"O ses nereden çıkmış olabilir?" diye sordu Elenna ürpererek. "Ağaçların üstünden geldi sanki."

"Bilmiyorum," dedi Tom. "Ama her ne ise, onunla karşılaşmaya hazır olmalıyız."

Tam o sırada ağaçların arasından dev bir toz bulutu çıkıverince, Elenna korkuyla bağırdı.

Tom, yakından bakınca onun Canavar olduğunu gördü. Kafası ve gövdesi insan, geri kalanı at olan

bir yaratıktı bu. Ve doğrudan onlara yaklaşıyordu.
“İskelet!” diye bağırdı Tom.

“Tagus gibi!” dedi Elenna. “Ondan daha büyük!”

Toz bulutu dağılınca, Tom karşı karşıya
oldukları şeyi daha net görmeye başladı.
Gördükleri kanını dondurmuştu doğrusu. İskelet’in
gözlerinde yanan kötülük ateşi, uzaktan bile
fark ediliyordu. Canavarın uzun, kahverengi bir
yelesi, etraflarındaki toprak gibi kupkuru, iskelete
benzeyen bir suratı vardı.

Elenna, Gümüş'ü sakinleştirmek için elini kurdun sırtına koydu. Kurt üzüntüyle uluyarak kızın bacağına yaslandı. O sırada Tom, Fırtına'nın dizginlerini tutmaya çalışıyordu. At korkuyla başını savuruyor, oradan uzaklaşmak istiyordu.

Canavar dört nala onlara doğru yaklaşırken Tom, yerin ayaklarının altında sarsıldığını hissetti. Canavarın toynaklarının gücü bastığı yeri titretiyor, küçük toprak parçaları dört bir yana sıçırıyordu.

“Arkama geç Elenna,” diyen Tom, Fırtına'nın dizginlerini kıza verip kılıcını çekti. Canavarın şeklinin değiştiğini görünce, kaşlarını çattı. İskelet bir dakika önce soluk renkli, kanlı canlıyken şimdi içinden arkasındaki orman görünüyordu. Tom, onun da tıpkı Niksa gibi istediğinde cisimleşip istediğinde hayalete dönüşebildiğini anladı. Bu da onu çok tehlikeli bir düşman haline getiriyordu.

İskelet yaklaşınca Tom, Canavarın şeffaf göğsünde atan kalbini gördü. İçine bir korku yayıldı. Gördüğü, sıradan, kırmızı bir kalp değildi, gece gibi zifiri karanlıktı.

Tom, arkadaşlarını bu düşmanın karşısında savunmasız bırakamazdı. İçinde yükselen korkuyu dizginleyip tahta kalkanını kaldırdı. Kalkanın üstünde Avantia'nın iyi Canavarlarından aldığı altı hediye parladı. Her hediye, maceralarında onu koruyordu. Bunları düşününce, ihtiyacı olan cesareti içinde buldu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe görevimi yerine getireceğim!” diye bağırdı. Kılıcını başının üstünde savurarak Canavarla savaşmak için ileri atıldı. Fakat adımını atınca, yalnız olmadığını anladı. Gümüş de onun yanında çılgınca havlayarak koşuyordu. Elenna da elinde oku ve yayıyla yanı başındaydı. Ona doğru koşarak

gelen cesur atını da görünce heyecanlandı. Herkes ona yardım etmeye gelmişti!

İskelet yeniden cisimleşti ve dev bedeni, Tom'un önünde beliriverdi. Tom, kılıcını elinde sımsıkı tutarak havada geniş bir yay çizdi ve İskelet'e doğru savurdu. Canavar, kılıç

darbesinden kurtulmayı başarmıştı. Tekrar yüz yüze geldiler. Canavar, kıvılcımlar saçan gözlerini Tom'a dikmişti ve toynaklarından birini sabırsızca yere sürüyordu.

Yavaşça birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Tom, elinde kılıcıyla hazır bir halde gözlerini düşmanına dikti. Canavarın inip kalkan göğsüne ve dev kaslarına bakan Tom, onu yalnızca güçle yenemeyeceğini anlamıştı. Elenna'nın, yanında Fırtına ve Gümüş'le biraz arkasında beklediğini biliyordu ama dördü bir araya gelse de bu korkunç düşmanı yenemeyeceklerinin farkındaydı.

İskelet'in gözleri kötülükle alev alev parlıyordu, başını öfkeyle iki yana savurdu. Birden ileri atılınca Tom, ona ancak kılıç darbeleriyle karşılık verebildi. Tam bu fırsatı değerlendirecekti ki yerdeki köklerden birine takılıp düştü. Canavar ağzından

köpükler saçarak şaha kalktı. Elenna korkuyla çığlık attı ve Tom, kızın Canavara bir ok fırlattığını gördü. Ok, İskelet'e zarar veremedi ama Canavarın dikkatini dağıtmayı başarmışlardı. Canavar, bu defa Elenna'ya döndü.

Bunu gören Tom, ayağa fırladı. Hemen harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Elinde kılıcını Canavarın kara kalbine saplamak için bir fırsat vardı. Düşmanını gözünde tarttı. İskelet uzun boylu olduğundan Tom, büyü zıplama gücünü kullanarak zıplamaya ve ona saldırmaya hazırlandı. Çömeldi ve tekrar zıplamak için bacaklarına dolacak sihirli gücü bekledi. Ama hiçbir şey olmadı! Bir daha denedi. Yine olmadı.

İskelet, gözlerini Elenna, Gümüş ve Fırtına'ya dikmişti. Korkunç bir şekilde sırtıyordu. Ardından kötülük dolu bir kahkaha attı. Şaha kalkıp Tom'un arkadaşlarına doğru dört nala koşmaya başladı.

Tom avazı çıktığı kadar, "Hayır!" diye bağırdı.

Öfke, damarlarına hücum etmişti. Arkadaşlarına zarar gelmesine izin vermeyecekti. Koşmaya başladı.

Elenna, birkaç ok daha attı ama İskelet durmadı. Yönünü değiştirip Fırtına'ya doğru koşmaya koyuldu. Dehşete kapılan at, donakalmıştı.

Tom, daha hızlı koşmaya başladı. İskelet şaha kalkınca Tom, Canavar'ın zavallı Fırtına'yı ezmek üzere olduğunu gördü. Elenna korkuyla bağırdı ve Tom'a katılıp Canavara doğru koştu. Ama çok geç kalmışlardı. İskelet, zalim bir kahkaha atarak Fırtına'nın üstüne çöktü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TOM'UN SEÇİMİ

“Fırtına!” diye bağırdı Tom. Birdenbire İskelet’in görüntüsünün titreştiğini ve tam önünde duran Fırtına’yı ezmek yerine, yeniden hayalete dönüştüğünü gördü. Atın ve Canavarın etrafındaki hava titreşti ve gümüş rengi bir ışık çaktı. Tom, ışığın onu geriye doğru fırlattığını hissetti. Gümüş başını eğdi ve Elenna, kendisini parlak ışıktan

korumak için ellerini gözlerine siper etti. Tom, Fırtına'nın dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü.

İskelet dönünce Tom, onun kara kalbinin göğsünde şiştiğini ve öncekinden daha da şiddetle çarptığını gördü. Canavar, zafer dolu bir çığlık attı, iskelete benzeyen yüzünün her açısı zalim ve keskin hatlıydı. Ardında bir toz bulutu bırakarak dörtnala ormana koştu. Bir saniye içinde kaybolmuştu.

Tom, Fırtına'ya baktı. Arkadaşının derin, titrek nefesler alıp verdiğini görebiliyordu. Atı, hâlâ yaşıyordu! Tom hemen onun yanına koştu, Elenna da yanındaydı. Ama Tom, Fırtına'nın yanına giderken bir terslik olduğunu fark etti. At, bir türlü ayağa kalkmıyordu. Tom, atın dizginlerinden tutup kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Onu yavaşça dürttü ama Fırtına hâlâ sessizdi ve adım atmıyordu. Tom, kollarını boynuna sardığında bile arkadaşını tanıdığına dair bir belirti göstermedi.

Tom, atın boynunu okşarken "Fırtına, benim," diye fısıldadı. "Rahatla artık. Canavar gitti. Güvendesin."

"Bence ona bir şeyler oldu Tom," dedi Elenna. Sıkıntılı görünüyordu. "Gözleri... bir garip bakıyor."

Tom, Fırtına'nın kahverengi gözlerine baktı. "Ölü bakıyorlar," dedi hayretle. "Sanki taştan

oyulmuş gibi. Ah Fırtına, seni yüzüstü bıraktım. İskelet ne yaptı sana?”

Elenna, yüzünü Fırtına'nın yelesine gömdü. Gümüş, ayaklarının dibinde inliyordu.

“Sanırım ben açıklayabilirim,” dedi bir ses.

Tom ve Elenna, sese doğru döndüler. Havayı altın renkli bir ışıltı kapladı ve Taladon belirdi. Üzüntüyle onlara baktı, ardından gözlerini boş boş bakan Fırtına'ya çevirdi.

“Baba! Çabuk söyle,” dedi Tom. “Arkadaşıma ne oldu?”

Taladon, üzüntüyle başını eğdi. “İskelet öldürmez. Daha da kötü bir şey yapar. Diğer canlıların ruhlarıyla beslenir ve işini bitirdiğinde geriye iç karartıcı, kasvetli bir hayat bırakır. Fırtına'nın ruhunu aldı. Bunun için çok üzgünüm. Bunun olabileceğini düşünmemiştim.”

Havalet At İskelet

Tom, İskelet'in kalbinin Fırtına'ya saldırdıktan sonra nasıl büyüdüğünü hatırladı. Artık anlıyordu. Canavarın kalbi, Fırtına'nın yaşam gücü sayesinde büyümüştü. Tom'un içi birden öfkeyle doldu. Sadece İskelet'e karşı değil... babasına karşı da öfkeliydi. "Madem bunları önceden biliyordun, neden bana söylemedin?" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Arkadaşlarımı asla böyle bir tehlikeye atmazdım."

“Haklısın oğlum,” dedi Taladon yavaşça.
“İskelet’in gücünü biliyordum ve seni
uyarmalıyım.”

“Korkunç bir şey yaptın!” diyen Tom’un sesi
boğuk çıkıyordu.

Elenna, onun kolunu tuttu. “Yapma Tom!” diye
yalvardı. “Eminim Taladon açıklayacaktır.”

Tom’un babası, yavaşça “Umarım Elenna,”
dedi. “İskelet’i yenmek için güçlerinden birini
kullanabileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım.
Bunu beklemekle hata ettim.”

Tom, babasına baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana bu şekilde her görüdüğümde gücüm
azalıyor. Ama sana bir şey göstermeliyim.”
Taladon, elini kaldırıp havada bir işaret yaptı.
Tom ve Elenna’nın önünde hemen bir görüntü
belirdi. Tom, şaşkınlıkla baktı. Önlerinde
şahlanan bir İskelet görüntüsü vardı. Gümüş

hafifçe hırladı ve onu korumak istercesine Elenna'nın önüne geçti.

“Dikkatli bak,” dedi Taladon. “Anlamana yardımcı olacak.”

O konuşurken, Tom'un kendisi de görüntüde belirdi. Tom, babasının ona ne göstermek istediğini anlamıştı. Az önce İskelet'le yaptığı mücadeleyi izliyordu. Kendisini kılıcını Canavarın kara kalbine saplamaya çalışırken gördü. O korkunç anı yeniden yaşamak, içini ürpertmişti. Zıplamak için eğilmesi ama sonra zıplayamadığını fark etmesi... Ardından İskelet'in Fırtına'ya yönelmesini izleyince içini bir çaresizlik kapladı.

Taladon elini kaldırıncaya görüntü kayboldu. Elenna'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Eliyle onları sildi. Tom'un gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Tom, sonsuza dek kaybettiği asil at

için duyduğu üzüntüyle yutkundu. Fırtına olmadan görevlerini nasıl yerine getirecekti?

“Başaramadım,” dedi Tom üzüntüyle. “Bana bunu neden hatırlatıyorsun?”

Taladon başını sallayarak “Bunun senin başarısızlığıyla ilgisi yok oğlum,” dedi şefkatle. “Üstesinden gelemeyeceğin bir şeydi bu.”

Tom, ne demek istiyorsun, dercesine babasına baktı.

“İzin ver de açıklayayım,” diyerek sözlerine devam etti Taladon. “Tılsımımın altı parçasını bulma görevini üstlendin. Bu görevi üstlendiğin için çok cesur olduğunu düşünüyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ama bu görevin gerçek bedelinin ne olduğunu bilseydim, üstlenmene asla izin vermezdim.” Bir an durdu. “Kurtardığın her tılsım parçası, Altın Zırhın sihirli güçlerinden birinin gerçek sahibine dönmesine

neden olacak, anlıyor musun? Yani bana. Zırhın sahibi bir zamanlar bendim ve güçleri bana dönüyor.”

Elenna “Bu yüzden zıplayamadın,” dedi Tom’a. “Niksa’yı yendiğimizde babanın tılsımının ilk parçasını geri kazandın ve altın çizmelerin gücü Taladon’a döndü.”

Tom’un babası, başını evet anlamında salladı. “Şimdi oğlum, sana bir soru soracağım ve yanıt vermeden önce iyi düşünmeni istiyorum.” Taladon, Tom’a baktı. “Seni ve arkadaşlarını daha fazla tehlikeye atmayı kesinlikle istemiyorum. Sizi büyük tehlikelerin beklediği kesin. Bu göreve devam etmeyi hâlâ istiyor musun?”

Tom, babasının gözlerine baktı. Şimdi vazgeçerse Taladon, sonsuza dek hayalet olarak kalacaktı. Babasının yeniden canlanmasını

istiyorsa, tılsımın altı parçasını bir araya getirmeliydi. Tom, bunu yapabiliirdi. Kılıcını havaya kaldırıp bağırdı: “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, görevime devam edeceğim!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAMAN AZALİYOR

Taladon gülümseyerek, “Vazgeçmeyeceğini biliyordum Tom,” dedi.

Konuşurken etrafındaki hava parlar gibi oldu ve Tom’un içine sıcak bir his doldu. Babası onunla gurur duyuyordu ve bu, onun için yeterliydi. Fakat Fırtına’yı hatırlayınca, kalbine bir acı saplandı. Zavallı at, boş bir kabuk gibi hareketsizdi. Tom, görevini tamamlamak için zavallı atı geride bırakmak zorundaydı.

Taladon, Tom'un ne düşündüğünü tahmin edercesine hemen konuştu. "Kaybedecek zaman yok. Sana bir şey göstermem gerek. Pusulana bak Tom."

Kafası karışan Tom, pusulasını açtı.

Taladon gülümseyerek "Pusulanın bir sırrı var," dedi.

Tom, kıpırdayan iğneye baktı. Nasıl bir sırrı olabilirdi ki?

"Parmağınla kutunun dışına dokun," dedi Taladon. "Orada gizli bir düğme bulacaksın. Hissedebiliyor musun?"

Tom, babasının dediğini yaptı. Önce parmaklarının arasında soğuk ve kaygan metali hissetti. Ardından parmağı önceden fark etmediği minik bir çembere denk geldi. Çıkıntıya basınca, pusulanın üst tarafı hemen açıldı.

Elenna, merakla Tom'un omzunun üstünden bakarak "İçinde ne var?" diye sordu.

“Bir tür saat!” dedi Tom. Çevresine küçük numaraların sıralanmış olduğu minik yüze baktı. Saatin altın bir ok şeklinde tek bir kolu vardı. Sivri ucu hafifçe ilerliyordu.

“Bunca zamandır burada saklıymış ve hiç görememişiz!” dedi Elenna. “Zamanı gösterdiğini sanmıyorum gerçi.” Soru soran gözlerle Taladon’a baktı.

“Bildiğimiz anlamda değil,” dedi Taladon. “Ama daha da önemli bir şeyi gösteriyor. Bu altın ok, saatin tepesindeki 12’den başlayarak bir tur yapıyor. Görevini tamamlamak için ne kadar zamanının kaldığını ve hatanı nasıl düzelteceğini gösteriyor.”

“İlerlemeye başlamış bile!” diye bağırdı Tom.

“Evet, yelkovan Fırtına’nın ruhunu çaldığı anda ilerlemeye başladı.” Taladon’un sesi giderek zayıflıyor, görüntüsü soluyordu.

“Gördüğün gibi arkadaşını kurtarmak için hâlâ zamanımız var.”

“Ama nasıl?” diye sordu Tom çaresizlikle. Babasının yanında kalmasını istiyordu ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

“Yelkovan on ikinin üstüne gelmeden İskelet’i yenmelisiniz.” Taladon’un sesi artık bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Eğer başarılırsanız Fırtına, ruhuna kavuşacak. Başaramazsanız, sonsuza dek ruhsuz kalacak.”

Tom, ümitle Elenna’ya baktı. Elenna’nın gözleri parlıyordu, Tom onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

“Fırtına’yı kurtaracağız!” diye fısıldadı.

“Bu korkunç Canavarı yenmenin bir yolunu bulmalıyız,” dedi Elenna.

“Daha önce hiç başarısız olmadık,” dedi Tom. “Bu defa da olmayacağız. Ama yardıma ihtiyacımız var.”

Babasına döndü ama babası gitmişti. Tom ve Elenna, yalnız kalmışlardı.

•Elenna, Tom'u omuzlarından kavradı. "Bunu yapabilirsin!" dedi. "Baban ve Fırtına için."

Tom, üzgün üzgün başını salladı. "Fırtına burada kalmalı," dedi ciddi bir sesle. "Hayat enerjisi olmadan kendini koruyamaz. Bizimle gelmesi, onun için çok tehlikeli olur."

Fırtına'nın dizginlerini yakındaki bir meşe ağacına bağladı. Ağacın gövdesi soluk, yaprakları kâğıt gibi inceydi. Tom, dizginleri ağacın alçak dallarından birine sardığında dalların üstünden toz kalktı. Elenna, ayaklarının dibinde Gümüş'le yanına geldi.

"Gümüş'ü Fırtına'nın yanında bırakalım da onu korusun," dedi ve eğilip kurdun kalın kürkünü okşadı. "Burada kalıp Fırtına'ya göz kulak olman gerek," dedi. "Olabilirdiğince çabuk döneceğiz."

Gümüş, onu anlamış gibiydi. Dostça bir tavırla atın yanına gidip oturdu.

“Bizi hayal kırıklığına uğratmayacak,” diyen Elenna gülümsedi.

Gümüş, hevesle Elenna'nın elini yaladı. Ancak Fırtına, boş boş bakmaya devam ediyordu. Tom, gözlerini attan ayırıp ormana doğru yöneldi.

Ağaçların arasında girdiklerinde Tom'un aklında hâlâ gördüğü o gizli saat vardı. Acaba ne kadar zamanları kalmıştı? Pusulayı çıkarıp kontrol etmek istiyordu ama kaybedecek zamanı yoktu ve elindeki göreve odaklanmalıydı.

Elenna, birdenbire durdu. “Tom!” diye bağırdı. “Bu ağaçlar sıradan bir ormana ait değiller, burası bir yağmur ormanı.”

Tom da durdu. Fırtına hakkındaki düşüncelerine öylesine dalmıştı ki ortamın değiştiğini fark etmemişti. Dev yapraklara ve köklere bakmaya koyuldu.

“İskelet bu yöne gitmişti, biz de bu yönde ilerlemeliyiz,” dedi.

Cesurca ormanın derinliklerine daldılar. Ağaçlar birbirine yakındı, dalları sanki güneş ışığına ulaşmak için yarışarcasına gökyüzüne uzanıyordu.

Her yanları sarmaşık ve asmalarla doluydu. Her şey kavrulmuş, kül rengine dönmüştü.

“Hiç böyle orman görmemiştik,” dedi Elenna. Asmalardan birine dokununca asma küle döndü. “Her şey kurumuş,” dedi tozdan öksürerek. “Tıpkı Yasak Ülke'nin geri kalanı gibi.”

Tom, birbirine dolanmış köklerin arasından yürümeye devam etti. Omzu dev bir ağacın gövdesine değince, ağacın kabuğu gövdesinden ayrılarak düştü.

“Öf!” dedi Tom'un hemen arkasından giden Elenna. Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı. “Küller bacaklarıma yapışıyor. Korkunç!”

“Hava kül dolu,” dedi Tom. “Nefes almak bile zor. Umarım doğru yoldayızdır.”

Tom'un hayalet haritası, onlara yanıt verircesine önlerinde belirdi. Sık ormanın içine doğru süzülen ışıktaki parlıyordu. Haritada yağmur ormanı vardı ve İskelet'in minicik görüntüsü, doğrudan onlara yaklaşıyordu.

“Sanırım yolumuza devam etmeliyiz,” dedi Elenna. Harita soldu. “Kısa sürede onu buluruz ya da o bizi...”

“Umarım o da bizi arıyordur. Onu ne kadar çabuk bulursak o kadar hızlı yenebiliriz,” dedi Tom. “Fırtına’yı kurtarmalıyız.”

“Onu kurtaracağız. İskelet ikimizin karşısında çaresiz kalacak,” dedi Elenna.

Tom, minnetle ona baktı. Elenna’nın dostluğu, onun için vazgeçilmezdi. Ardından Elenna ile ilerlemeye devam etti. Fakat kısa bir süre sonra Elenna’nın çılgınlığını duydu.

“Çekilin üstümden!” diye bağıırıyordu.

Tom dönüp kılıcını çekti, karşısında İskelet’i görmeyi bekliyordu. Fakat onun yerine, Elenna’nın yerdeki bir kütüğün yanında olduğunu gördü. Üstü beyaza çalan bir balçıkla kaplanmıştı. Balçık, bileklerinden başlayarak tüm bedenine yayılıyordu.

Elenna, elleriyle balçığı giysilerinden temizlemeye çalışıyordu.

Neler oluyor, dedi Tom içinden. Tam ona yardım edecekti ki bacaklarında bir tuhaflık hissetti.

Aşağıya bakınca, bacaklarında kımıl kımıl kurtçuklar gördü.

ALTINCI BÖLÜM KÖTÜ RÜZGÂR

Tom, iğrenç yaratıkları üstünden silkelemeye koyuldu. Kurtçuklar beyazdı ve her biri yumruk büyüklüğündeydi. Açıkları ağızlarından aç oldukları anlaşılıyordu.

“İğrençler!” dedi Elenna ve gömleğini eteklerinden tutarak silkelemeye başladı. Birkaç kurtçuk yere düştü ama daha fazlası üstüne tırmanmaya başlamıştı bile.

“En azından bu berbat yerde yaşayan bir şeyler var,” dedi Tom kasvetle. Aklından sihirli

yeteneklerinden birini kullanmayı geçirdi ama bu iğrenç kurtçuklardan kurtulmasını sağlayacak bir yetenek gelmedi aklına. “Yola devam etmeliyiz. Böylece üstümüze bir şeyler tırmanamaz.”

“Gidelim o zaman!” dedi Elenna omuzlarını silkerek. “Acele edelim. Yoksa bizi yiyecekler.”

Üstlerindeki kurtçukları silkeleyerek yola devam ettiler. Tom, İskelet’i görme umuduyla sürekli etrafına bakıyordu.

“Hiç mantıklı değil,” dedi. Çürümüş dev yaprakların ve asmaların arasından ilerlediler. “İskelet neden burada yaşıyor? Atlar ormanda yaşamaz ki! Yarı insan yarı at olanlar bile!”

“Bilmiyorum,” dedi Elenna. “Ama harita bizi buraya getirdi. Yola devam etmeli ve bizi İskelet ile tılsıma götüreceğ ipuçları bulmalıyız. Hemen!”

Tom, durumun acil olduğunu biliyordu. Fırtına için zaman tükeniyordu. Etrafına bakındı. Upuzun

bir ağacın yanında duruyorlardı. Tom, ağacı işaret edip “Şuna bak!” dedi. Ağacın üstünde derin izler vardı. “Bu izleri toynaklar bırakmış, buna eminim.” İzlere doğru uzandı ama yetişemedi. “Sıradan bir atın ulaşamayacağı kadar yüksekteler.”

“Bu izleri İskelet bırakmış olmalı,” dedi Elenna heyecanla. “Bu kadar yükseğe uzanabilecek kadar uzun. Sence bu ağacı neden tekmelemiş?” Kaşlarını kaldırmıştı, sonra birden gözleri parladı. “Tom, Aduro’nun bize söylediklerini hatırlıyor musun? Canavarlar tılsımın parçalarını yalnızca korumuyorlar, aynı zamanda onları saklıyorlar.”

Tom, Elenna’nın söylediklerini anlayınca gülümsedi. “İskelet ağacı tekmelemiyordu,” dedi. “Oraya bir şey saklamak istiyordu. Ön ayaklarını kaldırarak ağaca dayandı, böylece ayağa kalkmış olacaktı. Bunca zahmete girdiğine göre çok değerli bir şey saklamış olmalı.”

“Tılsımın parçasını!” dedi Elenna nefes nefese.

Tom, başını sallayıp kalkanını arkasına bağıladı. “Zıplama yeteneğimi kaybetmiş olabilirim,” dedi Elenna’ya, “ama hâlâ tırmanabilirim!”

Ağacın gövdesine tırmanmaya başladı ama ağaca tutunmak çok zordu. Dişlerini sıkıp ilerlemeye çalıştı.

“Ağaçlara tırmanabilen tek kişi sen değilsin,” dedi Elenna. Tom aşağı bakınca Elenna’nın da onun ardından ağaca tırmandığını gördü. Memnun olmuştu. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Tırmanırken dikkatle dallarda ipuçları arıyorlardı. Kalın bir dalda durup soluklandılar. Tom, pusulasını açtı.

“Yelkovan, yolun yarısına ulaşmış,” dedi sıkıntıyla. Ardından omuzlarını dikleştirdi. Üzülmenin Fırtına’yı geri getirmeyeceğini biliyordu. “Yola devam etmeliyiz.”

Yukarı tırmanmaya devam ettiler, ta ki toprak zemin çok aşağılarda kalana dek.

“İskelet’in inindeyiz sanırım,” dedi Tom. “Bak, toynak izleri bitiyor.”

“Dalları ve etrafını kontrol et,” dedi Elenna. “Hey!” Ağaç sarsılmaya başlamış, o da kollarını ağacın gövdesine sarmıştı. Tom da can havliyle ağacın gövdesine sarıldı.

Aniden bir rüzgâr başlamıştı. Ağacın etrafını sarmış giysilerini uçuruyor, dalları sarsıyordu.

Rüzgâr tuhaf ve esrarengiz bir sesle inildeyip uluyordu.

“Rüzgâr gülüyor sanki,” dedi Elenna çürük ağaç gövdesine tutunmaya çalışırken.

“Evet, gülüyor,” dedi Tom dişlerini sıkarak. “Sıradan bir rüzgâr değil bu. Bence Malvel bizi durdurması için yollamış.” Ağaca daha da sıkı tutundu. “İstediğin kadar es!” diye bağırdı güçlü rüzgâra. “Asla vazgeçmeyeceğiz! Tılsım parçasını bulacağız!”

Ağaç daha şiddetli sarsılmaya başladı, etraftaki ağaçları da deviriyordu. Dallar Tom’un kafasına düşüyordu. Ağacın kabukları parmaklarının arasından dökülüyor, ayaklarının kaymaya başladığını hissediyordu. Bir an sadece kollarıyla tutunabildi. Eğer ellerini bırakırsa aşağı düşecek, düşerken Elenna’ya çarpıp onu da düşürecekti. Düşmesi halinde, kalkanın üstündeki Arkta tüyü

sayesinde kendisine bir şey olmayacağını biliyordu ama Elenna'ya yardım edemezdi. Tom, ayaklarını koyacak bir yer aradı ve sonunda buldu.

“Ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum!” diye bağırdı Elenna.

“Ellerini sakın bırakma!” diye bağırdı Tom.
“Çok yüksekteyiz. Eğer düşersek öle...” diyordu ki cümlesini tamamlayamadan Elenna, tutunduğu yerden kaydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

AĞAÇTA KORKU DOLU ANLAR

Tom'un kalbi korkuyla çarpıyordu. Fakat arkadaşının bacaklarıyla ağaca sımsıkı sarıldığını ve ok atabilmek için bilerek ellerini bıraktığını görünce rahatladı.

“Bir fikrim var!” dedi Elenna hemen. “İkimiz de kurtulacağız.”

Belindeki ipi çözüp okun tüylü ucuna bağladı. Tom, Elenna'nın çılgınca esen rüzgâra rağmen düğüm atabildiğini görünce şaşırmişti.

Elenna, “Bu oku şuradaki dala fırlatacağım,” dedi, daha yukarılardaki kalınca bir dalı işaret ederek. “Umarım dala sağlam saplanır, böylece biz de kendimizi ipe bağlayabiliriz ve düşmeyiz.”

“Harika bir plan!” dedi Tom.

Elenna, yayını gerip ağacın tepesine nişan aldı ve okunu fırlattı. Hedefi tutturmuştu.

Tom, saplanan oka bağlı olan ipin gerginliğini kontrol etti. “Evet, sıkı!” dedi. “Aferin Elenna!”

İpin bir kısmını beline bağıladı, ucunu da aynısını yapması için arkadaşına verdi. Islık çalarak esen rüzgâr öylesine şiddetliydi ki Tom iple kendini ağacın tepesine çektiğinde nefesi kesilmişti. Elenna da tam arkasındaydı.

O sırada Tom, ağacın kabuğunda bir tuhafılık fark etti.

“İşte!” diye bağırdı Elenna’ya. “Burası önceden çıkarılmış ve tekrar yerine yerleştirilmiş.”

“O parçayı çıkarsana Tom,” dedi Elenna heyecanla.

Tom, rüzgâra karşı sağlam durmaya çalışarak ağacın kabuğunu çıkarmaya uğraştı. “Çıkıyor!” diye bağırdı. Kabuk gevşedi ve ağaçtan ayrılıp yere düştü. Tom, açıkta kalan delikten içeri baktı. Çürümüş ağacın içinde bir şey parlıyordu. Bu, içinde mavi bir mine olan bir parça gümüştü.

“İşte tılsımın ikinci parçası!” diye bağırdı Tom

sevinçle. Elini dikkatle deliğe sokup onu çıkardı. Tılsımın eline aldığı parçası, şimdi daha kuvvetli parlamaya başlamıştı. Tom, değerli keşfini Elenna'ya gösterip cebine soktu.

“Haydi, aşağı inelim,” dedi Elenna.

Bellerinden ipleri çözdükten sonra, ipe tutuna tutuna tozlu araziye indiler.

Tom, ona kuvvet veren gücünü kullanarak ipi çekince dala saplanmış olan ok aşağı düştü.

İpi yeniden beline bağlayan Elenna, “Haydi gidelim,” dedi. “Görevimizin bir kısmını tamamladık ama hâlâ hayalet Canavarı bulmamız gerekiyor.”

Ama daha hareket edemedi arkalarında bir çatırtı duydular. Duydukları, parçalanan bir tahtanın sesiydi. İkisi de yukarı baktılar ve az önce tırmanmış oldukları ağacın üstlerine devrilmekte olduğunu gördüler.

“Dikkat et!” diye bağırdı Tom. Ağaç tam üstlerine yıkılmak üzereyken kaçmayı başardılar. Rüzgâr tepelerinde delice esti ve son kez öfkeyle uluyarak uzaklaştı.

Orman, yeniden sessizliğe gömüldü. “Malvel pes etti galiba,” dedi Tom, arkadaşıyla ayağa kalkmaya çalışırken. Elini cebine sokup tılsımın parçasını çıkardı. Ardından tılsımın ilk parçasını astığı deri kolyesini çıkarıp ikinci parçayı da ekledi. Elenna, Tom’un eline dokundu.

“Yüzeydeki şey nedir?” diye sordu gümüş parçayı göstererek. Metalin üstünde bir şeyler kazılıydı. “Sence ne anlama geliyorlar?”

Tom, başını sallayıp “Bilmiyorum,” dedi. “Bu sırrı çözmek için beklememiz gerekiyor. Önce İskelet’i bulmalıyız.” Pusulasını çıkarıp gizli saatini kontrol etti. Yelkovan, tepeye doğru ilerliyordu.

“Zamanımız azalıyor,” dedi Elenna ciddi bir sesle. “Fırtına’yı bir an önce kurtarmamız gerek.” Ağaçlara doğru bakarak “Ormanda ilerlemeye devam etmeliyiz,” diye ekledi.

O sırada Tom, uzaklardan belli belirsiz bir ses duydu. Elenna ile durup dinlediler. Büyük ve güçlü bir şey, ormandaki dalların ve sarmaşıkların arasından onlara doğru yaklaşıyordu.

“İskelet!” diye fısıldadı Elenna.

Tom, başını sallayarak “Bizi buldu,” dedi.

Dev hayalet at, gürleyerek ağaçların arasından fırladı. Şeffaf göğsünün içinde çarpan kalbi görünüyordu. Tom ve Elenna, Hayalet Canavar İskelet’in ete kemiğe bürünmesini dehşetle izlediler.

Canavar, kuyruğunu bir kırbaç gibi şaklattı ve toynaklarını yere sürtüp kocaman bir toz bulutu kaldırdı. İskelete benzeyen yüzündeki kemikler, bıçak gibi keskindi.

Kötülükle bakan gözlerini Tom'a dikti ve doğrudan ona saldırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM ÇİFTE SIKINTI

Tom, çabuk karar vermek zorundaydı. Tılsımın ikinci parçasını bulunca, güçlerinden birini daha kaybettiğinin farkındaydı. Fakat bunun hangi gücü olduğunu bilmiyordu.

“Umarım hâlâ süper güçlerim vardır,” dedi Elenna’ya. “Buna ihtiyacım olacak. Sen burada bekle.”

Kuşkularını bir kenara bırakıp, az önce yere devrilen ağacın gövdesine çıktı. Aklında bir fikir vardı ama korkunç Canavara karşı bir şansının

olabilmesi için olabildiğince yükseğe çıkması gerekiyordu. Ayaklarını ağaca sağlam bastı. O sırada ağacın dallarının arasından bir toz bulutu yükseldi. Şansı yaver giderse ağacın gövdesi, cesur planını uygulayana kadar Tom'un ağırlığını taşıyabilecekti.

Canavar ona saldırdığında Tom, İskelet'in yeniden ete kemiğe büründüğünü ve siyah kalbinin fildişi

renkli derisinin altında yok olduğunu gördü. Her şey açıktı: İskelet, Tom'un hayat enerjisini istemiyordu, onu ezmek istiyordu. Tom, kendi kendine gülümsedi. Canavarın yapmasını beklediği şey, tam olarak buydu zaten. Canavar kanlı canlı hale gelince onunla dövüşebileceğini biliyordu. Ve bunu bir kez başardıktan sonra, kılıcını Hayalet At'ın siyah kalbine saplamanın bir yolunu bulabilirdi.

İskelet, neredeyse onun tepesindeydi ve Tom fırsatını bulur bulmaz Canavarın gövdesini tüm gücüyle kavradı.

Canavarla birlikte yere düşerlerken bedeni buz kesti. O anda İskelet yeniden hayalete dönüştü ve Tom'un içinden geçti. Tom, ürpermişti. Kollarına buz gibi bir his yayıldı ve neredeyse tüm bedenini kapladı.

Tom, Hayalet Canavarın onun yaşam enerjisini almaya çalıştığını fark etti. Tüm cesaretini topladı ve içinden enerjisi çekilen bedeninin titremesine aldırılmayarak ayağa kalktı. İskelet, yeniden yarı at

haline gelmişti. Bu, Tom'un tek şansıydı! Kendini Canavarın üstüne attı ve kollarını düşmanının bedenine sardı. İskelet, öfke ve acıyla bağırdı.

Canavar dönünce, Tom, kollarıyla sardığı İskelet'i yana doğru itti. İskelet tökezledi ve Tom'u da beraberinde sürükleyerek yere düştü.

Onunla birlikte yere devrilen Tom, tozdan öksürmeye başladı. Gözleri sulanmıştı. Elenna'nın ona doğru uzattığı elini hayal meyal gördü. Minnetle kızın elini tuttu ve ayağa kalktı. Gözlerini gömleğinin

koluyla siliyordu ki keskin ve korkunç bir uluma duydu. İskelet, tozların arasından ayağa kalkmıştı.

“Dikkat et Elenna!” diye bağırdı Tom.

Elenna, geriye doğru tökezledi. Ağzı bir karış açık halde, hayalet Canavara bakıyordu.

“Değişiyor!”

Tom, gözlerine inanamıyordu. Elenna haklıydı. İskelet değişim geçiriyordu, ama bu defa hayalete dönüşmüyordu. Fildişi renkli teni değişiyor, soluk bir renk kafasına, boynuna ve göğsüne doğru yayılıyordu. Gri renkli at bedeni ve bacakları ise canlı ve parlak bir kahverengine bürünüyordu.

“Tom, onu tutunca bir şey yaptın herhalde. Artık hayalete dönüşebileceğini sanmıyorum!” diye bağırdı Elenna.

“Yaşam enerjimi çalmaya çalıştığında, kalbimdeki cesaret bana ona karşı koyacak gücü verdi,” dedi Tom. “Neyse ki o gücümü

kaybetmemişim!" *Acaba hangi gücümü kaybettim,* diye düşündü.

"Şimdi sırada ne var?" diye fısıldadı Elenna.

"Onunla savaşaacağız," diye yanıtladı Tom kılıcını çekerek. "Artık değişemeyeceğine göre daha adil bir çarpışma olacak."

Korkunç bir ses duyuldu. İskelet, gözlerinin önünde iki ayrı yaratığa dönüştü. Sert kıllarla kaplı, insana benzer dev bir yaratık karşılarında yeni, insan bacaklarıyla dikiliyordu. Üstünde bir tunik ve dar bir pantolon, yanında ise toynaklarını

yere vuran, başını çılgınca sallayan dev bir at vardı. Canavarın sarı gözleri öfkeyle parlıyordu. Saldırmaya hazırды. Şimdi Fırtına'yı kurtarmak için iki Canavarla savaşmak ve onları yenmek zorundaydılar!

İskelet, kükreyerek güldü. Sesi, bir kayanın parçalanmasına benziyordu.

“Artık ölüm iki yandan saldıracak size!” dedi. “Hazır mısınız?” Arkasını dönüp ormana girdi. Ormanda ilerlerken çıkardığı sesler duyuluyordu.

“Böyle kolayca çekip gidemeyeceksin!” diye bağırdı Elenna. Koşmaya başladı. “Onu durduracağım!” diye bağırdı Tom'a. “Sen, atın peşine düş.”

Tom, hayvanı inceledi. Gözleri yuvalarında dönüyor, hızlı hızlı nefes alıyor, ağzından köpükler çıkıyordu. Tom, yakındaki bir kayanın üstüne sıçrayıp hayvanın sırtına atladı. Hayvan

gerileyip Tom'u üstünden atmaya çalıştı ama Tom, bacaklarını atın gövdesine sarmış, Canavarın kahverengi yelesine tutunmuştu. Bu şekilde devam edebilirse at yorulacaktı, Tom'un da istediği tam olarak buydu.

At, kısa sürede terlemeye başlayınca Tom, kendi kendine sevindi. Canavar birden durup bir ağaca doğru atıldı. Aşağı doğru sarkan dallardan biri, şiddetle Tom'un göğsüne çarptı ve attan düşmesine neden oldu. Tom, iki ayağının üstüne düşmeyi başardı ama soluğu kesilmişti. El yordamıyla kılıcını aradı. Bu işin artık bitmesi gerekiyordu. Elenna ise Canavar'ın diğer kısmıyla, yani İskelet'le karşı karşıyaydı.

At, Tom'a doğru atıldı. Tom, havaya kaldırdığı kılıcını tüm sihirli gücüyle Canavarın terli şakağına indirdi. At, korkunç bir gürültüyle toza döndü.

Şimdi sıra Elenna'yı bulmaya gelmişti. Tom, Elenna'nın güçlü ve cesur olduğunu biliyordu ama İskelet, kötü kalpli bir Canavardı. Canavarın ormanın tozlu zemininde bıraktığı izi takip etmeye başladı. Ağaçların, kuru yaprakların, dallardan sarkan sarmaşıkların arasından geçti. Pusulasındaki özel saatte ne kadar zamanının kaldığını düşünmek bile istemiyordu. Tek bildiği, Fırtına'nın yaşam enerjisini geri kazanması için bir an önce İskelet'i yok etmesi gerektiği idi.

Eğreltiotlarının arasından geçince Elenna ve İskelet'i buldu. Canavar, Elenna'nın oklarından biriyle ağaca çivilenmişti. Okun sivri ucu tuniğini delmiş, onu tutsak etmiş gibiydi. Elenna, İskelet hareket etmeye kalkışırsa diye elinde okuyla hazır bekliyordu. Tom, her ihtimale karşı kılıcını eline aldı. Gözlerini Canavardan ayırmadan Tom'a gülümseyen Elenna, "Avlanmaya gitmiştim, bak ne buldum," dedi.

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi Tom.

Tom’u görmek, İskelet’i öfkelen dirip güçlendirmişti. Bir anda kendini ağaçtan kurtarıp Elenna’yı yakaladı ve kızı döndürüp oklarıyla yayını aldı.

Elenna, silahlarını geri almaya çalıştı ama İskelet onu yere yapıştırdı. Tom, Elenna’nın yardımına koşmadan Canavar oku yaya takmış, Tom’un kalbini hedef almıştı bile.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SON ÇARPIŞMA

Tom, okun sivri ucuna baktı. Arkadaşının silahlarından biriyle karşı karşıya kalacağını hiç düşünmemişti.

Niyetinin yüzünden anlaşılmamasına gayret ederek kılıcını savurdu. Kılıç havada bir yay çizip Canavarın eline çarptı. Canavar, acıyla bağırarak Elenna'nın okunu ve yayını bıraktı. Ok ve yay, Tom'un kılıcıyla birlikte yere düştü. Elenna, hızla onları yerden kaptı ve Tom'a kılıcını fırlattı.

İskelet, dev başını o yöne doğru çevirdi ve umutsuzca etrafta bir silah aradı. Uzanıp tepesindeki ağaçtan kocaman bir dal kopardı ve dalı onları tehdit edercesine başının üstünde çevirdi.

Tom, kılıcını elinde tarttı. Güzel bir histi. İskelet'le yüzleşmek için bir adım öne çıktı. Sonuna kadar savaşıyordu. Fırtına'nın hayatı ona bağlıydı.

Canavar, gürleyerek elindeki dalı Tom'un başına doğru savurdu. Tom, saldırıyı başını eğerek savuşturdu. Kılıcıyla bir hamle yaptı ama İskelet, elindeki dalla darbeden kurtuldu. Düşman güçlüydü. İskelet, dalı başının üstüne doğru kaldırdığında, Tom, Canavarın yüzünde birikmiş ter damlalarını fark etti. İçinde umudun yükseldiğini hissetti. İskelet yenilmez değildi. Savaşırken o da yoruluyordu.

Tom, sıçrayıp yana kaçarak bir sonraki darbeden kurtuldu. Kılıcıyla İskelet'in koluna vurmayı başarmıştı.

“Haydi Tom!” diye bağırdı Elenna. Ama Tom, Elenna’yı göremiyordu. Çatışma yüzünden etraf bir toz bulutuyla kaplanmıştı sanki.

Canavar tozlu, boğucu havada beceriksizce hareket ediyordu. Tom, onun iki ayağının üzerinde durmaya alışık olmadığını fark etti. *Benden daha güçlü olabilir,* diye düşündü Tom, *ama ben ondan daha çevikim.*

Tom, dal darbelerinden kaçça kaçça açıklığa varmıştı. Canavar mücadele ederken sürekli terliyordu ama gücü azalmıyordu. Silahını bir balta gibi sallayıp duruyordu.

Tom, onun hamleleri karşısında sürekli gerilemek zorunda kalıyordu. *Savunmasını kırmam çok zor*, diye düşündü sıkıntıyla. Canavar, mücadeleyi kazanacağından eminmiş gibi sırtıyordu.

Tom, şiddetli bir darbeden kaçmak için gerilerken ayağının kaydığını hissetti. Çabucak arkasına bakınca, gördüğü manzara onu dehşete düşürdü. Dik yamaçlı, karanlık bir çukurun kenarında duruyordu. İskelet çok akıllıca davranmıştı; Tom'u çukura düşürmeye çalışıyordu.

Tom, dengesini korumaya çalıştı ama ayaklarının altındaki toprak kayıyordu. Taşlar ve toprak çukurdan aşağı yuvarlanıyordu ama Tom onların bir yere çarptıklarını duymuyordu. Çukur dipsizdi. Tom, onu sonsuz bir düşüşten koruyacak özel bir gücünün olmadığını biliyordu.

Zafer kazanmış gibi sırıtan Canavar, dalı kılıç gibi kullanarak Tom'a saldırdı. Tom bir an geriye

doğru kaydığını ve çukurun kenarına geldiğini hissetti. Korkunç bir andı.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe pes etmeyeceğim!” diye bağırdı ve kendisini ileri doğru iterek dengesini yeniden kazandı. Ardından bir fırsat yakaladığını fark etti. İskelet ona bir daha saldırdığında, dalın altından geçip Canavarın bacaklarına doğru atıldı.

Şimdi dengesini kaybeden, İskelet’ti. Çılgılık atan Canavar, Tom’un bedenine takılarak sendeledi ve kafa üstü çukura düştü. Düşerken Tom’un ayak bileğini yakalamıştı ama Tom, bileğini Canavarın parmaklarından kurtardı.

Canavar çukurdan aşağı düşerken, çılgılığı giderek zayıflıyordu. Mücadeleden ötürü kalkan toz dağılınca Tom, çukurdan aşağı baktı. Fakat devasa, simsiyah bir boşluktan başka bir şey göremedi.

Karanlık, İskelet’i yutmuştu. Tom, Canavarı yenmiş miydi?

ONUNCU BÖLÜM

KURTULUŞ

“Tom!” diye bağırarak Elenna, hemen onun yanına koştu. “Şükürler olsun ki iyisin! Seni göremedim ama mücadele ettiğini duydum. Korkunç sesler geliyordu.”

“Korkunçtu,” dedi Tom. “Ama artık sona erdi. Şansımız varsa, İskelet’ten sonsuza dek kurtulduk.” Haklı olduğunu umuyordu. Ardından havada ince bir silüet görünce, içini bir ferahlık kapladı.

“Elenna, bak!” diyerek kızın arkasını işaret etti. Elenna dönünce havada ışıldayan Taladon’u gördü. Tom, babasının artık daha net göründüğünü fark etmişti.

“Aferin,” dedi Taladon. Etrafındaki ışık, Tom’u daha önce olduğu gibi ısıtmıştı. “İkinize de ne kadar teşekkür etsem azdır. Tılsımın parçasını aldığınız anda yeni bir güç bana geri geldi.”

“İskelet gitti,” dedi Tom. “Peki ya at? İskelet’i aşağı attım ama ata ne olduğunu göremedim.”

“Korkmana gerek yok,” dedi Taladon. “Sen İskelet’i yenince at da toza dönüştü. Görevini tamamladın. Şimdi acele etmelisin. Sana teşekkür etmek isteyen biri daha var.”

“Fırtına!” dedi Elenna hayretle.

Tom, çabucak pusulasını açıp saatine baktı. Yelkovan, geri gitmeye başlamıştı.

“Fırtına kurtuldu!” diye bağırdı Tom.

Babası gülümseyerek “Sadece Fırtına değil,” dedi. “İskelet’in kötü büyüüne maruz kalan herkes eski haline döndü. Senin sayende.” Taladon, bunları söyledikten sonra onları selamladı ve görüntüsü yavaşça yok oldu.

Tom’un kalbi neşeyle dolmuştu. Tılsımın parçasını bulmuş ve sevgili atlarını kurtarmışlardı. Görev tamamlanmıştı.

“Haydi, Fırtına'nın yanına!” diye bağıırıp, ağaçların arasından koşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağıırdı Elenna. “Ormanda uzun bir yol gittik ve nereden dönmemiz gerektiğinden emin değilim. Hangi yoldan gitmeliyiz?”

Tom, elini uzatıp haritayı çağıırdı. Harita hemen önlerinde belirdi. Tom, durup hevesle haritaya baktı. Hayalet haritanın üstünde yollar belirmeye başladı ve onlara ormandan çıkışı gösterdi.

“Baksana. Fırtına, izlediğımız yolun sonunda duruyor!” diye bağıırdı Tom. “Haydi!”

Elenna, bu kez onu durdurmaya çalışmadı. İki arkadaş, açıklığa çıkana kadar koştular.

“İşte meşe ağacı!” diye bağıırdı Elenna.

“Fırtına da orada!” diye haykırdı Tom neşeyle. “Gümüş de!”

İki arkadaş, tozlu yolda sadık dostlarına

kavuşmak için koştular. Gümüş neşeyle havladı. Tom, atın dizginlerini ağaçtan çözdü ve kollarını hayvanın boynuna dolayıp yüzünü yelesine gömdü. Fırtına'nın gözlerine baktı. Pırıl pırıl ve hayat doluydular. Tom, rahatlayarak gülümsedi. Gümüş de onlara doğru koştu, keyifle havlıyordu.

Elenna, "Teşekkürler Gümüş," dedi, ona doğru eğilerek. "Fırtına'yı koruyacağından emindik."

Gümüş, söylenenleri anlamışçasına başını Fırtına'nın bacağına sürttü. Fırtına da burnuyla arkadaşına dokundu.

O sırada Tom, babasının sesini duydu.

“Bir sonraki görevinize hazır mısınız, benim cesur savaşçılarım?” diye sordu babası.

“Evet, hazırız,” dedi Tom ve Elenna hep bir ağızdan.

“Harika,” dedi Taladon. Tom, babasının memnun olduğunu anlamıştı. “O halde Ölü Dağlar’a doğru yola çıkmalısınız. Orada Raşuk adlı Canavarla savaşacak ve tılsımın diğer parçasını alacaksınız. Ama dikkatli olun. Raşuk bir trol ve Malvel’in en korkunç Canavarlarından biri. Korkunç bir kandırma becerisi var. Görevinizde başarılı olmak istiyorsanız, tüm yeteneklerinizi kullanmalısınız. Korkarım yeteneklerinden birini, yani altın eldivenlerin verdiği özel kılıç kullanma gücünü kaybettin Tom.”

Bu sözlerin ardından ses, zayıflayarak yok oldu.

Tom, Fırtına'nın arkasına geçti. "Yeni bir Canavar," diye mırıldandı. Giysisinin altındaki tılsımı yokladı. "Kılıç kullanma gücüm olmadan Malvel'in yaratıklarını yenebilir miyim?"

"Sihirli güçlerin dışında birçok yeteneğin var," dedi Elenna. "Aklına koyduğun her şeyi yapacağına inanıyorum."

Tom, Fırtına'nın ensesini okşayıp Elenna'ya döndü.

"Bunun doğru olup olmadığını öğrenmenin bir tek yolu var," dedi. "Yeni görevimiz!"

Canavar Peşinde serisi,
Avantia'nın Tılsımı kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
MAĞARA TROLÜ RAŞUK

Yalnızca Tom Hayalet Canavarlar'ı yenip
babasını kurtarabilirdi...

GİRİŞ

Mağara basık ve havasızdı. Önlerindeki yol taştan bir duvarla kapanmıştı. Fren, kuzeni Blay'ı omzundan dürttü. "Çıkamaz yol," dedi. "Buradan ayrılmalıyız."

"Kömür bulmamız gerek," dedi Blay. "Kış geliyor. Ailemin donmasına izin veremem." Küçük meşalesini ileriye doğru tuttu ve kazmasıyla duvara dokundu. "Boş," dedi Blay. "Taşı kırarak kendimize yol açabiliriz."

"Yasak Ülke'den geçeceğiz," dedi Fren korkuyla.

Somurtan Blay, "Yasak Ülke ile ilgili hikâyelere inanmıyorum!" dedi. Meşalesini mağara duvarının içindeki yarığa doğru tuttu. "Ayrıca öteki tarafta kömür olabilir."

Blay, duvarı yontmayı başardı. Fren de

korkusuna rağmen ona yardım etti. Blay ile kazmalarını taşa vurmaya başladılar. Duvarlardan dökülen taşların sesleri, mağarada yankılanıyordu.

Birkaç saniye sonra duvarın öte yanına geçmişlerdi.

Fren, Blay'ın meşalesini aldı ve yeni alanı aydınlattı. "Hâlâ kömür yok!" diye homurdandı.

Blay, yanıt vermek için ağzını açtı ama aniden ayağının altındaki yeri titreten korkunç bir gürleme duyuldu.

"Hemen çıkalım buradan!" diye bağırdı Fren. Ses giderek yükseliyordu. Tanıdık bir ritim de vardı.

Ayak sesleriydi bunlar.

Gölgelerin arasından Fren'in o güne dek gördüğü en korkunç yaratık çıktı. Canavar, sıradan bir insandan daha uzun değildi ama bir

insandan beş kat büyüktü ve omuzları mağaranın duvarlarına sürtünüyordu.

Fren, bu yaratığı masal sandığı hikâyelerden biliyordu. “Bir trol!” diye bağırip geri geri tökezleyerek kaçtı. Yaratık, sarı dişlerini göstere göstere üzerlerine doğru geliyordu. Fren, trolün ellerinin büyük örümceklere benzediğini, sağ elinde uzun ve sivri tırnakları olduğunu görebiliyordu. “Kaç!” diye bağırdı Blay’a.

Fakat Blay kıpırdamadı. “Bu kötü Canavar kömür bulmama engel olamayacak!” diye bağırdı kazmasını kaldırarak.

Trol, Blay’a yöneldi. Ağır ayakları, her adımında yerde çukurlar bırakıyordu. Fren, meşalenin ışığında Canavarın kocaman, sarkık kulaklarını ve çukura kaçmış gözlerini görebiliyordu. Yüzünün ortasında geniş bir burnu vardı ve her nefes alışında iki yana yayılıyor gibiydi.

Blay, bağıırıp iğrenç yaratığa doğru atıldı.

Canavar, başını kaldırıp keskin tırnaklı sağ eliyle Blay'a bir darbe indirdi.

Fren, çığlık attı ama Blay'dan hiç ses çıkmadı. Hareketsiz duruyordu. Fren, kuzeninin derisinin kararıp bedeninin katılaşmasını korku ve dehşet içinde izledi. Blay, taşa dönüşmüştü!

Fren, korkuyla mağaranın çıkışına yöneldi. Arkasında Canavarın sağır edici ayak seslerini ve nefes alıp verişini duyabiliyordu. Trolün yakında olduğunu anlamıştı.

Canavar pençelerini tekrar savurunca, Fren yalnızca rüzgârın sesini duydu. Vücudu hareketsiz kaldı. Acı duymadı. Her şey karanlığa gömülmeden önce yalnızca buz kestiğini hissetti.